

syn til Yderne skulde nære Ængstelse for at gaa til Afløsning af Afgifter, der er fastsatte i Penge, thi Yderne vil jo være i Stand til, naar der gives dem den fornødne Tid dertil, ved Laan at skaffe de nødvendige Midler til Veje, saafremt de ikke selv disponerer over de fornødne Beløb. Jeg tror ikke, at der i og for sig fra Yderkredse vil rejses Indsigelse imod, at man udvider Loven derhen, og nægtes kan det ikke, at man derved vilde undgaa Tvivlstilfælde og muligvis ogsaa undgaa, at der ligefrem opstaar Stridsspørgsmaal paa Grundlag af det foreliggende Lovforslag. Men saa burde man naturligvis ogsaa forbyde i Fremtiden ikke blot at paalægge Afgifter i Korn og andre Varer, men ogsaa at paalægge Afgifter i Penge, thi saadanne Afgifter, som strækker sig fra Slægtled til Slægtled, uden at man — i hvert Fald kan det kun ske med stort Besvær — kan faa dem konverteret i andre Former, synes mig i det hele taget at maatte siges at være uheldige.

Det ærede Medlem mente, at Bestemmelsen med Hensyn til den tilbageværende Panteret, uden at Tilladelse dertil skal indhentes, i Virkeligheden var i Prioritetshavernes Disfavør. Hvorfor, forstod jeg i Grunden ikke rigtig, thi hvis Tilfældet er dette, at Arvefæsteydelsen kapitaliseret har den samme Værdi som det Laan, der skal erstattes denne Ydelse — og det er, synes det mig, den Betragtning, som de Herrer, der har været Modstandere af denne Lovgivning, hidtil har fremført —, ja, saa ser jeg ikke, at der sker nogen som helst Uret overfor Prioritetshaverne indenfor 1ste og 2den Prioritet ved, at en anden Form for denne Værdi sættes ind, idet Arvefæsteydelsen erstattes af det Laanebeløb, som er fornødent, for at man kan præstere Afløsningssummen. Og jeg ser heller ikke, at der, saaledes som det ærede Medlem udtalte, er nogen som helst Grund til Ængstelse for, at man skulde kunne substituere en betydelig større Sum for Arvefæsteydelsen end dennes Værdi kapitaliseret, thi det vil jo være ganske umuligt at laane et Beløb i et Pengeinstitut, en Kreditforening altsaa, til f. Eks. 3 pCt., hvis Nettoverdi skulde være lig med Afløsningssummen, som Erstatning for Arvefæsteafgiften. Det er vel en Tanke, man teoretisk kan fremføre, men som i Praksis ganske sikkert vil vise sig ikke at holde Stik. — Altsaa, jeg mener, at det i og for sig kunde være ønskeligt at udvide Loven til at omfatte alle Afgifter, enten de saa er fastsatte i

Korn eller Varer eller Penge, men at man saa samtidig gik til at forbyde saadanne Afgifters Indførelse i Fremtiden.

Med Hensyn til § 5 og Bestemmelsen om, at Laanesummen ikke maa være større, end at den aarlige Rente deraf med Tillæg af mulige Administrationsbidrag ikke overstiger $4\frac{1}{2}$ pCt. af Afløsningssummen, maa jeg sige, at jeg foretrækker denne Form for den Form for Beregningen af Laanesummens Størrelse, som var fremsat i den højtærede Ministers Forslag. Jeg ser ikke rettere, end at der, saaledes som det er formet her, vil være Mulighed for, at Ydere, som ikke selv disponerer over fornøden Kapital, ved Laan i Pengeinstitutter kan komme i Besiddelse af, om ikke hele Afløsningssummen, saa dog i det væsentlige det dertil fornødne Beløb. Og for at dette kan ske, ønsker jeg ogsaa, at man skal bevare Forslaget Bestemmelse om, at der kan ventes indtil 2 Aar med Ydelsen af Afløsningssummen, thi Forholdet er jo dette, at der allerede er sket et meget betydeligt Antal Opsigelser, og det vil vistnok ikke være uden Vanskelighed for de Pengeinstitutter, som Yderne i den Anledning maa henvende sig til, at fremskaffe de fornødne Beløb, naar Ydelsen skal præsteres indenfor en meget kort Tid. Og det forekommer ogsaa mig, at naar Nyderen faar Afløsningssummen forrentet med $4\frac{1}{2}$ pCt. i den Ventetid, der her er Tale om, saa maa det siges at være tilfredsstillende for ham. Det er jo den Rente, som han ved Anbringelse af Afløsningssummen i fast Ejendom med Billighed kan vente at opnaa ogsaa i disse Tider.

Men med Hensyn til Bestemmelserne i § 6 vilde jeg endnu gerne tilføje, at de forekommer mig at være i nogen Maade uklare, idet jeg ikke er vis paa, at ved disse Bestemmelser vil de Særrettigheder, der knytter sig til Nydelsen af Arvefæsteafgifter, bortfalde samtidig med denne Afgifts Indfrielse ved kontant Indbetaling, og det gælder da i første Række, hvad Retten til Færdsel med Hund og Bøsse paa Yderens Ejendom angaar. Jeg ser nok, at denne Ret nu efter Afløsningen skulde være indskrænket til Færdsel paa Veje og Stier — det maa naturligvis være private Veje og Stier over Ejendommen, idet offentlige Veje og Stier naturligvis maa befærdes af de vedkommende som af alle andre; men Forholdet er jo dette, at rundt om paa mange Godser er denne Ret til Færdsel med Hund og Bøsse afløst med en vis Sum, f. Eks. en Ydelse